

GERMANOR

REVISTA dels CATALANS de XILE



SUMARI

EDITORIAL: Política de Concessions.

LA SARDANA CATALANA per Laureano Guevara.

CARTA DE BARCELONA: Consell de Guerra contra el Dr. Jordi Pujol, per Pere de Creixells.

BARCELONA 1960, Per Montserrat Palmer Trias.

ARTS I LLETRES: "La Pell de Brau", de Salvador Espriu, Pintures de Josep Balmes per Domènec Guansé.

INFORMACIONS I COMENTARIS: Fulls clandestins. "Us presentem el General Franco". Paraules del Dr. Jordi Pujol. Jocs Florals, etc.

CRÒNICA DE LA COL·LECTIVITAT.

DIRECCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

INSTITUCIÓ DE CULTURA.

CATALANA, DEL CENTRE CATALÀ.

Merced 738 * Casilla 2278

Santiago de Xile

POLITICA DE CONCESSIONS

Res no proclama amb tanta eloqüència el fracàs de la dictadura espanyola com la nova política de "concessions" assajada amb motiu del viatge del general Franco a Catalunya. Es cert que les "concessions" són una pura ficció i que tot i haver-les anunciades a toc de platerets, no ens tornen ni una engruna del que ens han pres.

Però a què obeeix una tal política, encara que sigui estrictament nominal? ... Obeeix al propòsit de simular davant dels governs estrangers que no és cert que el règim tingui una especial animadversió contra Catalunya; al propòsit de justificar l'actitud dels botiflers, dels catalans que per vanitat o interès el serveixen, i, sobretot, a l'intent de guanyar-se la simpatia dels esperits simplistes, dels pobres d'esperit que somriuen agraiats, de la mateixa manera que el gos remena la cua quan l'amo ensenya un tros de pa.

L'amo! Ben bé l'amo! perquè la política de concessions —tant si són de debò com no— no modifica el caràcter d'amo que el dictador té i manté sobre Catalunya. Al contrari, l'afirma i el confirma. Car, en definitiva, què significa fer concessions? ... En aquest cas de relació entre el príncep absolut i els vassalls, significa atorgar mercès, fer-nos una gràcia, allargar-nos un os. Catalunya, la Catalunya expoliada, no són mercès ni gràcies ni almoines de cap mena el que necessita. Ni necessita tampoc la sobtada simpatia dels que l'han torturada i que segueixen torturant, en carn o en esperit, els millors dels seus fills.

I no és que siguem partidaris del pijtor. Si ens obliguessin a triar entre dos mals, preferiríem una política de concessions a una política de garrotades, encara que el viatge de Franco a Barcelona hagi demostrat que ambdues polítiques no són incompatibles. Però fora neci pensar que si Catalunya no s'ha doblegat al terror, es rendirà ara a l'afalac, a les concessions, als homenatges. Car Catalunya sap que tot canvi polític en aquest sentit no l'inspira l'amor, sinó el temor, i que si ara fan semblant d'inclinar-se al davant d'ella és perquè ha sabut resistir amb ànima forta. Per això avui, endurida i purificada pel dolor, no es troba en situació de rebre gràcies, sinó d'exigir que siguin respectats els seus drets. Espanya no es podrà redreçar i refer sense comptar amb Catalunya.

ANY XLIX

OCTUBRE 1960

NUM. 602